

PATRIK SPÍČÍ HRŮZA LIN ART

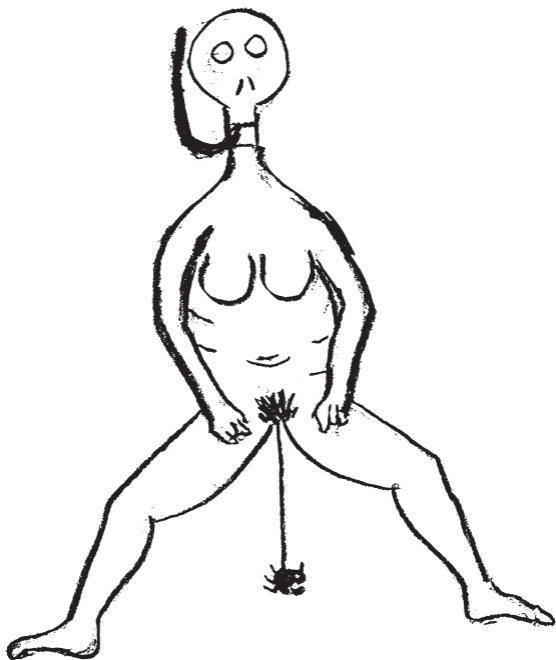

+

Spící Hrůza

Poutavě mi vyprávěla
o svém potápění
do hlubin duše.

Přítok velký jáko
lidská pěst se koupal
v rytmu jejího polehání.

PATRÍK LINHART

SPÍCÍ HRŮZA

Povídky 1993–2009

Praha 2011

Kresba na obálce:

*Patrik Vetrugin: Každý den v tomto ponurém
vězení byl pro nás svátkem, 2001*

SPÍCÍ HRŮZA

Copyright © Patrik Linhart, 2011

Illustrations © Patrik Vetrugin, 2011

Czech editions © dybbuk, 2011

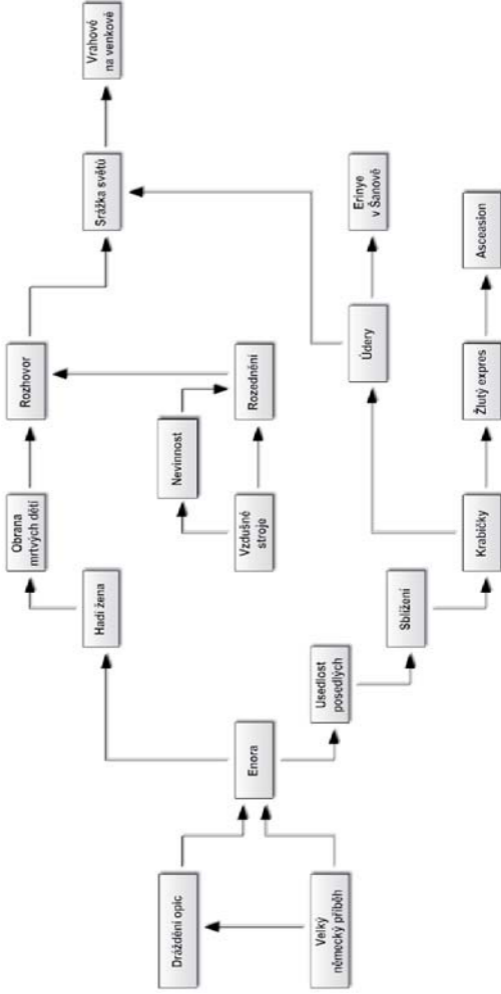
ISBN 978-80-7438-049-5

**NĚKOLIK FRUGÁLNÍCH NÁVODŮ
KU ČTENÍ TÉTO KNIHY**

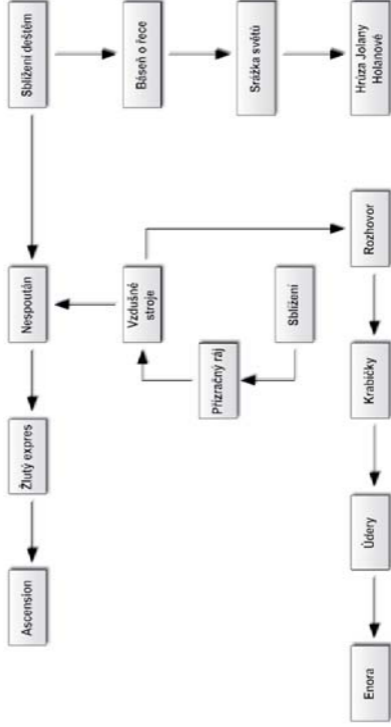

Graf č. 1

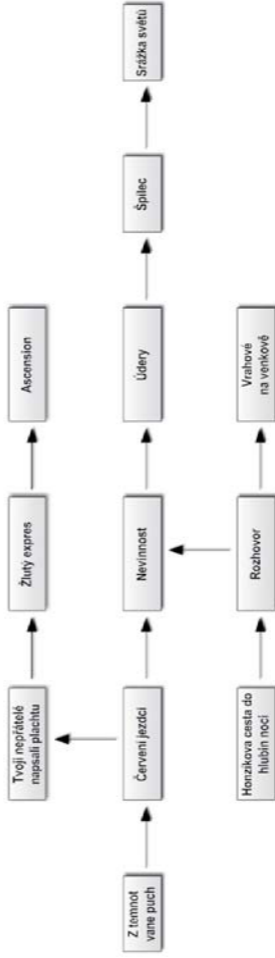
Linie hluboce lidských zkazek s psychologickým a sociálně ekonomickým nátěrem

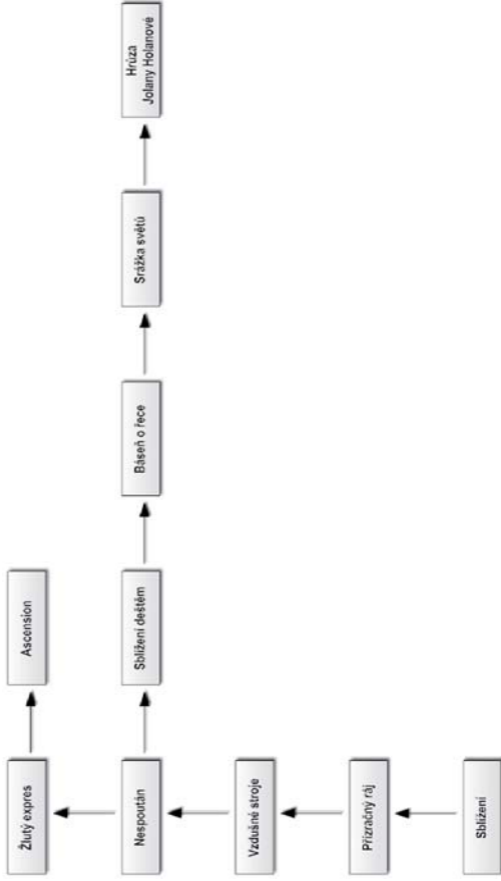
Graf č. 2
Vřívka příběhů

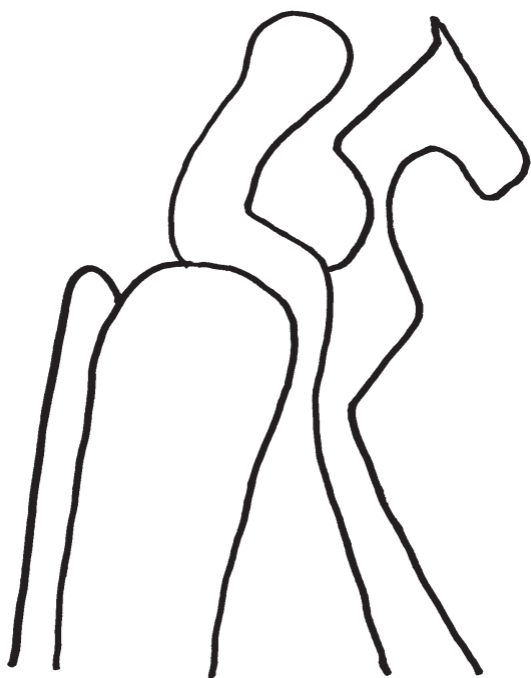

Graf č. 3
Detektivní linie

Graf č. 4
Fantaskně apokalyptická linie

NÁHRADNÍ JEZDEC

NEPOUTÁN

Procházím se. Divoké zachrochtnutí ozvalo se z lesa. Přehlušilo třeskot padajícího listí. Podzim je v plném proudu. Zdá se, že tento podzim bude mít poněkud nezvyklý průběh. Listí na stromech zčernalo a nabobtnalo... pěkná otrava.

Viděl jsem moře divných věcí. Stál jsem přímo na skalním ostrohu nad řekou, vítr dul jako šílený, rval mi igelitku z ruky, volal na mě a listy poletovaly vzduchem. Řeka byla jako olovo a na obloze se červenaly rýhy, křížující ji semo tamo. Civěl jsem na protější břeh – ke třem křížům přilepeným usmolenýma lidskýma rukama k vlhkému masu černé horniny. Postavili je tam lidé z druhého břehu. Divoši, kteří uměli číst, psát, a především počítat. Počítali neustále, počítali všechno a se vším. Nás z opačného břehu měli dávno přečtené, zapsané a spočítané.

Listí na stromech i pod stromy už bylo bez výjimky černé. Během několika hodin doslova zuhelnatělo. Samotné dřevo stromů vypadalo zdravě a prázdné pahýly radostně zdravily sluneční šlem, kterým sinalá škraboška slunce častovala zemi. Tak to bylo, zdravé dřevo naší země bylo zdrávo. Až neuvěřitelně zdrávo. Vrátil jsem se k ostrohu nad řekou – křížů napočítáno tentokrát deset. Pilné ruce divochů z protějšího břehu nezahálely.

Červené rýhy na nebi se roztáhly, připomínaly šklebící se mušle, rozevřené před očima, které nemožno zavřít. To napadlo jisté sexem poblázněné kruhy pod Lovoší, které s holým nebem pořádají tanečky.

O původu rýh na nebi nelze pochybovat – jsou to pukliny. Nebe praská. Za puklinami probleskují plameny. Divoký to kraj. Zajímalo by mě, jestli i někde jinde, například v kraji provensálském či na útesech západně od Chathamských ostrovů, jsou také pozorovatelné.

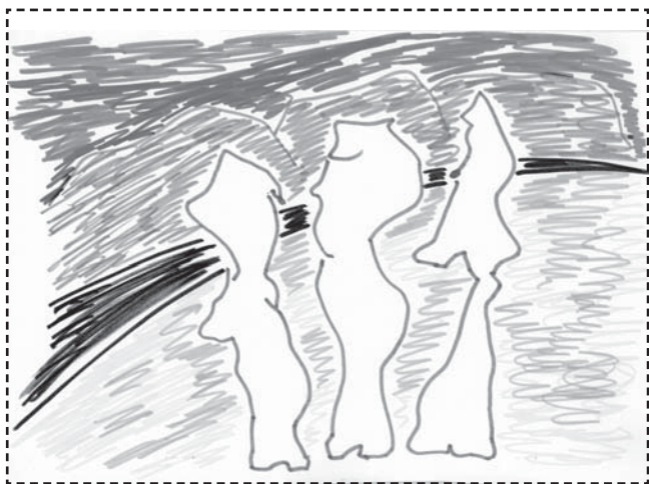
Nebe prasklo, blankytný krov se rozlétl. Letos nebude sníh. To je větší katastrofa, než když strážníci zastavili namol zpitého jistého Lukáše, jedoucího na kole bez světel, vzali ho na strážnici a modlili ho, aby se mu rozsvítlo. Ten Lukáš jim natruc zhasl. Nedočkal se těchto ve vzpomínce již nesmrtelných okamžiků.

Řeka u Portae Sudeticae stále byla, jako by ji poolovnatil. Snad jenom ona připomínala dávné časy. Nicméně ani v ní není opora, ani v ní nelze nalézt spasení.

Hledám spasení. Jdu, abych zachránil květ. Přes louky přeběhnu, přes potoky skočím, přes řeky přeskáču po kamenech. Pročesávám všechna místa a města, města v těch místech, místa v těch městech, Quintana Roo, Wyoming, El Paso, Rio Grande, Tennessee, Yakh, Unalasku, Ilulissat, Oeno, Pitcairn, Afriku, Sydney, Dánsko, Francii, Gumárně Púchov a mnoho dalších. Díky určitému systému při svém putování bych jistě brzo pročesal všechna místa na světě, kdybych nezakotvil v Kolíně v domě jisté kypré venkovanky, do tohoto města teprve několik měsíců přede mnou přišedší. Říká se, přijde velký král Hrůzy – to já jsem ten Hrůza – Hrůza Jan, který spasí květ.

Zapomínám. Vždyť plameny pekelné právě protrhly nebeskou klenbu, vždyť chtěl jsem zachránit, co se dá. A kde

jsem skončil – v Kolíně. Ztratil jsem i ten květ, nevím ani, jaký druh to byl. Je třeba, abych se opět vzchopil a s novými poznatky vyrazil a s bídnou vesničankou vyrazil – vyrazil všemi směry. Pryč s lhovostí a falešným cynismem, odprásknout přehnanou barvitost, setřít opileckou mázdu šaškovu, zapomenout lenost, zapomenout tajemství prázdného sejfu. Teď silnými pažemi, obrovitými dlaněmi rozhoupnu vody všech řek a moří a rozběsním je natolik, že uhasí šlehačku plamenů – plamenů, které nejvíc živí prdy tří tlustochů. A vy mi pomůžete, vy bratři Houžvičkové z posilovny. Dokážu vše, mohu vše, chci vše – ale neudělám nic, nic, co by za to stálo, všechno bych tím zhoršil. Čekal by nás soumrak ještě divočejší, ještě běsnější. Ještě ještě – protože takhle je to pořád ještě tak napůl.

OPOJENÍ: ÚTĚCHA Z MOCI

*Není co ztratit, pokud věci nevystoupí
ze svých forem a nepohlí nás.*

Odvážní bobříci, 1981

„Kurva, to je krása,“ zamumlal Lenhart obdivně. Poprvé spatřil opárenské údolí. Celé údolí mělo takové zvláštní čáry máry bublifuk. Kraji vévodí zřícenina hradu. Vyškrabal se na hradní ochoz. Donjon se dávno zřítíl a brána zmizela, ale zdivo bylo pevné. Jedinou vadou na kráse byla střecha. Jako útulek před deštěm sloužila vandrákům jeskyně v hradním podzemí. V nejtemnějším koutě nechybělo obligátní hovno. Nechal tam igelitovou tašku a vrátil se na nádvoří. Slunce zapadalo a paprsky popichovaly poutníka k nejmělejšímu činu jeho života. Rozkročil se na hradním ochozu a s očima plnýma slunce zařval přes celé údolí:

„Jsem Nehet I., vládce této země!“

První noc zastihla Nehta I. u velkého ohniště, které se stalo jeho žezlem, korunou i trůnem. To, že chybí střecha, považoval za nicotnou vadu na kráse té usedlosti. První rosa rozechvěla hlásné trouby a bubny. K tomu se přidal hluk zbraní a král se probudil. Z kuchyně vonělo ovčí maso. Nebyl důvod, proč by se Nehet I. necítil spokojeně. Hrad a obzor až k nejvzdálenějším stro-

mům, k nimž oko strážného dohlédlo, patřily jemu. Ale něco mu chybělo. Vladaři už jsou takoví a Nehet I. nebyl jiný. Poručil sedlat koně a po pěšině sjel k malému nádrazí.

Motorový vlak zastavil s pětiminutovým zpožděním. Nehtova koně se podařilo vtláčit na zadní plošinu a král mohl ze sedla sledovat krajinu. Trochu se musel přikrčit, aby nebouchal hlavou o strop. V Chotiměři vyjel přímo na perón, aniž by kohokoli obtěžoval s placením lístku. V salonku motorestu U medvěda obědval a připravil si první projev. Vzápětí triumfálně vjel do budovy obecního úřadu. Úředníci ochotně předali své pravomoci a odevzdali insignie moci nad velemínským katastrem. Obyvatelstvo se toho dne probouzelo z ošklivého snu do lepšího světa. Dříve než se Nehet I. vrátil na svůj hrad, stavil se na slovíčko s předsedou zemědělského družstva, jehož pozemky sousedily s nejzazším obzorem Nehtova království. Předseda souhlasil s připojením všech polí, budov, jakož i zvířat a vesničanů k Nehtovu panství.

V následujících dnech připojil šest vesnic a dvě městečka. K jeho zemi patřily také dva kláštery se dvěma mnichy, kteří přísahali věrnost koruně. Pouze do nížin se zatím neodvážil. Na ty se musí jinak, ne jako do krámu pro chleba. Zatímco přemítal o rozmanitých způsobech připojení nových území, snesla se na černém, zlatě puntíkováném padáku noc.

Unavený Nehet I. odložil zlé myšlenky a na chvíli si lehl. Ze spánku jej vytrhly povely vydávané při vyvěšování panovnícké standarty. Hvězdy svítily, když nechal osedlat koně. Tentokrát žádný vlak, klusem hnal koně k silnici E50. Cestou sbíral insignie moci nad městy a vesnicemi. Za noc napočítal sedmdesát šest vesnic a šedesát dvě města, z toho devět okresních. Uvažoval, zda

někdo z úředníků nezapomněl splnit povinnost. Ne-
snášel státy ve státě, ten nevyhnutelný mor všech vel-
kých říší. Nad ránem už byl přesvědčen, že něco ta-
kového by si nikdo nedovolil. Té noci se uskutečnil
Nehtův velký plán. Stal se vládcem světa a mohl s klid-
ným svědomím ponocovat u ohniště ve sklepení opá-
renského hradu.

Asi za měsíc vyrazil Nehet I. na inspekční cestu. V jednom
bezvýznamném městě, které kdysi sebral u cesty, ve-
šel do konsumu, aby si vzal něco k jídlu. Zarazil ho
starší muž. „Všechno je vaše, pane, ale prosíme vás,
nechte nám to!“ Obklopila ho početná kupcova rodina
a plačky jej prosila, aby jim nechal jejich zboží. Nehet I.
odešel z obchodu a nevzal si nic. Totéž se opakovalo
v několika dalších obchodech. Nehet I. začal vážně uva-
žovat o tom, že zaplatí, ale v bance jej osobně prosil ře-
ditel, aby jim nechal těch pár šestáků, když je teď pá-
nem světa. V hospodě mu došla trpělivost.

„Já tomu nerozumím,“ vykládal hostinskému, „jako bych
najednou ztratil odvalu. Zdá se mi, že stojím stranou
toho všeho.“

„Když teď máš všechno, tak stojíš stranou,“ opakoval hos-
tinský Sinhart.

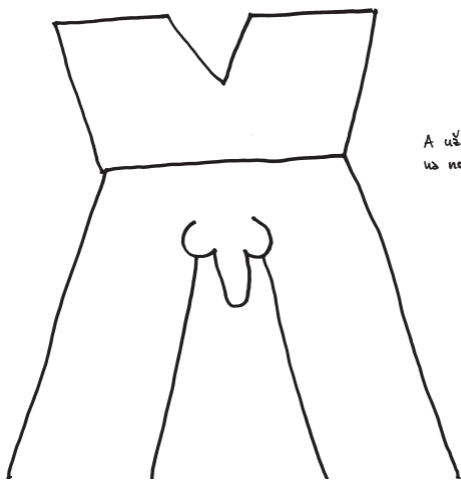
Nebet I. se na něj nenávistně podíval. Sinhart se polekal
a řekl: „Pokud chceš skutečně poradit, jed' za mým bra-
trem do Mackova. Má taky hospodu –“

„Cože?“ zavrčel Nehet I.

„Odpusť, chtěl jsem říct, že se taky stará o tvou hospodu,
a navíc mu to děsně pálí. Lidé říkají, že vidí to, co ostat-
ním uniká.“

Existence mystika z hor Nehta I. nepotěšila. Zklamaně od-
jel do Opárna. V noci se na hradě rozsvítily četné ohně

a lidé chlastali a žrali a vůbec se vesele bavili, Nehet I. však seděl v nejhlubším koutě sklepení a obíral se černými myšlenkami o nedotknutelnosti vlastnictví. Proč je Nehtem I.? Náhle jím projela síla k činu. Vyšvihl se do sedla a jel do města, kde kdysi bydlel. Cválal rychle a nevšímal si protijedoucích aut. V hlavě se mu všechno pomotalo. V uličkách starého města ho kůň shodil. Ke svému domu došel pěšky. V jeho bytě se svítilo. Ani ho nepřekvapilo, když vstoupil do pokoje a spatřil Lenharta, jak si klidně přepíná z kanálu na kanál.

A už si stříhej
na nový trenky!

Z TEMNOT VANE PUCH

Jídlo je zmaterialisovaná představa dokonalého Pocitu z Přijímání. Ačkoliv snědeno, žije dál v nás, v mozku představa chuti, vůně, barvy. Vezměme si například takové vuřty s hořčicí.

Alexander Nihilovskij

Vydařený výlet evangelicko-katolických katechumenů* do krásného okolí Kostomlat pod Milešovkou vyvrcholil večerním táborákem s vuřty. Při kytáře se improvisoval nápěv na známou melodii Ovce bijou o mříže. Při vaře vládla dobrá pohoda, ano, též se žertovalo. Vuřtů se nakoupilo tolik, že mnohý z mladších si dal nášup jednou i dvakrát. Jen hořčice se na každého nedostalo a křen tak zůstal na ocet. Chleba bylo málo, ale chutnal. I nejkonservativnější katechetové museli uznat, že mladí kněží umějí s mládeží dobře pracovat. Dovedou pro věc, Boží plán, získat i dosavadní bezvěrce a hledající. A to je fajn.

Účastníci se po takové krmi cítili jako sudy říjnového piva. Namáhavý výlet je unavil, leč nikomu se nechtělo „na kutě“. Když přehráli téměř všechny písničky ze zpěvníku, došla řada na vyprávění. Na četné žádosti začali

---

* Viz heslo KATOLICKÉ NEW AGE v Hesláři uprostřed slov.